

Jumalan lasten huonot tunteet

Asioiden Jumalalle luovuttamisen vaikeus

Kameli neulansilmän läpi

Kylväjän siemen ja sen kasvu

Sinapinsiemen

Näkee ja tietää, että kyse on täysin hengellisestä asiasta. Tietää, että on kysymys Jumalan mahdollisuuksista, eikä minun omistani. Miten siis toimin? Toimin siten kuin kävisin jatkuvasti tarkistamassa, onko se kylvämäni siemen itänyt? Menivätkö ne sipulit oikein vai väärinpäin?

Epävarmuuden tunne tehtävissä

5 Moos.3: 21. Ja silloin minä käskin Joosuaa ja sanoin: 'Sinä olet omin silmin nähnyt kaiken, mitä Herra, teidän Jumalanne, on tehnyt näille kahdelle kuninkaalle. Samalla tavalla Herra on tekevä kaikille valtakunnille, joihin sinä menet. 22. Älkää niitä peljätkö, sillä Herra, teidän Jumalanne, sotii itse teidän puolestanne.'

5 Moos. 3: 28: Ja anna määräyksiä Joosualle, vahvista ja **rohkaise** häntä. Sillä hän menee sinne tämän kansan edellä, ja hän jakaa heille perinnöksi sen maan, jonka sinä näet.'

2 Tim. 1: 6: Siitä syystä minä sinua muistutan virittämään **palavaksi** Jumalan armolahjan, joka sinussa on minun kätteni päällepanemisen kautta.

Tässäkin kohdin saattavat tuntua ikään kuin liian voimakkailta sanat ”virittää palavaksi”. Itse olen toivonut, että jokin tehtävä ja lahja olisi käyttövalmiina heti sen saatuani. Kuitenkin esimerkiksi herkkä soitin viritetään käyttöön. Jokin soitin menee epävireeseen myös kylmässä, pakkasessa. Ehkä on niin, että Jumalan herkkä ja arka astia menee myös epävireeseen huonoissa olosuhteissa. Kaipaisimme rohkaisijoita, kannustajia, lämmön tuojia.

Joudumme ajattelemaan: ”Olen hyvin kesken.” ”Kun Jumala puhuisi selvemmin.” ”Tuolla toisella lahja näyttää toimivan kirkkaammin.” ”Juuri tänään en todellakaan ole vireessä.”

Halu yrittää itse lihassa

1. Tess. 5:24: Hän, joka teitä kutsuu, on uskollinen, ja hän on sen myös **tekevä**.

Ps. 62: 6. Odota yksin Jumalaa hiljaisuudessa, minun sieluni, sillä häneltä tulee minun toivoni. 7. Hän yksin on minun kallioni, minun apuni ja turvani: en minä horju.

Ylpeyden nousu onnistumisissa

Vertailu

Yllättävät ja sopimattomat ajatukset

Arjen keskellä tai jopa rukoushetkessä voi nousta mieleen melkein mitä tahansa. Kadulla tai linja-autossa voi joku tuntematon lähimmäinen nostaa mieleen jotain täysin asiaankuulumatonta.

Kokoustilanteessa puhuessa tai väliajalla voi nousta väärä lause mieleen. Joskus sanoihin ei löydy sitä hienotunteisuutta, mitä Pyhä Henki tahtoisivat olla lahjoittamassa. Joskus tulee sanottua sellaista, mikä kuuluu ainoastaan sielunhoitotilanteeseen, ja vaitiolovelvollisuuden kuuluisi olla sitova vuosien ja vuosikymmentenkin yli.

Voiko sitä muuta kuin sanoa: ”Jumalani, ole minulle armollinen Poikasi Jeesuksen tähden.”

Katkeruuden juuret

Negatiivisista kokemuksista oikein puhuminen

Jotkut hengelliset traditiot sallivat vain hyvät kertomukset.

L. kirjoitti:

Tässä pyhityksessä on se ongelma, että uskovat alkavat helposti NÄYTELLÄ pyhempää kuin ovat. Seurakunnassa (ja muuallakin) siis voidaan esittää suurta teatteria. Jumala kuitenkin katsoo ja näkee sydämeen. Siksi tuollainen teatteri on tosi hölmöä.

Tämä lyhyt kommentti on puhutteleva. Pyhitys on minusta luonteeltaan sellaista, että on lupa olla keskeneräinen ja aito. Sekin on pohjimmiltaan lahjaa. Ei keskeneräistä taideteostakaan saa millään näyttämään valmiilta. Se mikä on kesken, on sitä. Viimein Kristus on kuitenkin myös pyhityksemme. Meidän viallisuutemme ei poistu ajassa.

Olen tavannut juuri uskoon tulleita, jotka ovat niin avoimesti kaikesta tietämättömiä, ja kuitenkin lapsen lailla Jumalan armossa riippuvia. Huokaan sisimmässäni: "Kunpa tuosta voisi jotain säilyä". Ja olen tavannut niitä, jotka ovat vakavan uupumuksen tai vanhuudenheikkouden jälkeen saaneet pelkistyneen lapsenuskon.

Näyttelemisessä on vaarallista se, että joskus aletaan suosia seurakunnassakin vain niin sanottuja "hyviä kertomuksia". Tällöin epäily, heikkous, suru, viha, kateudentunteet, katkeruus ja muu mahdollisesti kielteisenä pidetty padotaan sisimpään. Ja tällä en luonnollisesti tarkoita, että unohdamme hyvän käytöksen. Usein hyvä käytös nousee aidon ja tasapainoisen elämän lähtökohdista hyvinkin helposti.

Uskovilta edellytetyt hyvät tunteet

Väsytys ja itseltä liikaa vaatiminen

A:n kirjoitti:**E:s kirjoitti:****hsS:lle kirjoitti:**

Itse ainakin ajattelen ns. pyhityskeskeisen kristillisyyden ylikorostavan pyhitystä. Se on äärimmäisen raskasta ja väärää opetusta.

Siinä voi käydä niin, että kristityksi saa tulla aluksi armosta, mutta sen jälkeen alkaa armoton meno. **Kristityn elämä muuttuu käytännössä täysin samanlaiseksi kuin juutalaisen elämä Mooseksen lain alla.** Jeesuksen tulo maailmaan ja Hänen sovituskoulemansa ei vaikutakaan yhtään mitään. Ihminen on lopulta kuitenkin oman vanhurskautensa varassa. Evankeliumin julistaminen loppuu siihen, kun ihminen tulee uskoon, ja sen jälkeen hänelle julistetaan vain lakia, käskyjä, velvollisuuksia, tekoja...

Niin tuttua, niin tuttua. Armon käsite ja Jeesuksen sovitustyön merkitys ajatellaan sisäistetyn siinä vaiheessa, kun ihminen tulee uskoon, ja sitten voikin ruveta puhumaan siitä miten pitäisi elää. Armo koskee sitä, kun ei-uskova ihminen tulee Jeesuksen luokse, ja sitten alkaa suorittaminen. ...

Kol.2:18-23:

Room.2:

28. Sillä ei se ole juutalainen, joka vain ulkonaisesti on juutalainen, eikä ympärileikkaus se, joka ulkonaisesti lihassa tapahtuu; 29. vaan se on juutalainen, joka sisällisesti on juutalainen, ja oikea ympärileikkaus on sydämen ympärileikkaus Hengessä, ei kirjaimessa; ja hän saa kiitöksensä, ei ihmisiltä, vaan Jumalalta.

Pelko vihollisen suuruuden edessä

Daavid linkokivineen

1 Sam. 17:

31 Mutta tuli tunnetuksi, mitä Daavid oli puhunut; ja se kerrottiin Saulille, ja tämä noudatti hänet luoksensa.

32 Ja Daavid sanoi Saulille: "**Älköön kenenkään mieli masentuko hänen tähtensä.** Palvelijasi käy taistelemaan tuota filistealaista vastaan."

33 Saul sanoi Daavidille: "Et sinä voi mennä tuota filistealaista vastaan etkä taistella hänen kanssaan, sillä sinä olet nuorukainen, mutta hän on sotilas nuoruudestaan saakka".

Daavid-poikanen taisteli Jumalan voimassa. Eikä paljon edes tarvinnut taistella. Kivi vaan linkoon, heitto, ja siinä se oli. Viisautta ja uskoa Jumalan voittoon. Jumala itse oli Daavidin haarniska ja miekka. Oikeastaan Herran Sebaotin nimi. Tai tosiasiaassa (!!):

46 ----Silloin koko maa saa tietää, että Israelilla on Jumala,
47 ja koko tämä joukko tajuaa, että **Herra voi auttaa ilman miekkaa ja keihästä**. Sota on Herran vallassa, ja hän antaa teidät meidän käsiimme."

Goljat Filistealaisella oli edessään lisäksi kilvenkantajakin. Mikään vastustajan varustus ei riitä, kun Herra on Häneen uskovan kanssa taistelussa.

2 Sam.22: 31. Jumalan tie on nuhteeton, Herran sana tulossa koeteltu. Hän on kaikkien kilpi, jotka häneen turvaavat.

Meillä on elävä ja vahva kilpi, Herra itse. Emme tarvitse filistealaisten tavoin kilvenkantajaa.

Kristus vaikuttaa meissä voimallisesti

Kol. 1:29:

-92
29 Sitä varten minä ponnistelen ja taistelen **kaikella hänen voimallaan**, sillä voimalla, joka vaikuttaa minussa

-38
29 Sitä varten minä vaivaa näenkin, taistellen hänen **vaikutuksensa mukaan**, joka minussa voimallisesti vaikuttaa.

KJV

29 Whereunto I also labour, striving according to his working, which worketh in me mightily.

Emmehän me taistele Hänen voimallaan, vaan Hänen voimassaan. Tästä -92-käännöksestä saa juuri sen kuvan, että **meillä** olisi hallussamme Jumalan voima. Ja näissä muissa käännöksissä on Hänen voimansa **mukaan**. Selvästi on kyse siitä, mitä Jumala tekee, meissä ja meidän kauttamme.

Sitäpaitsi tuo uuden käännöksen "ponnistelen ja taistelen" kyllä tuntuu raskaalta suorittamiselta! Yksinkertaisesti "teemme työtä, näemme vaivaa", mutta siinä tekemisessä taistelemme, yritämme parhaamme. Ja se tapahtuu Jumalan vaikutuksen mukaan. Ja se on voimallista. Me saamme olla pieniä ja heikkoja.

Tarkoitus on siis tämä (edelliset jakeet):

27. joille Jumala tahtoi tehdä tiettäväksi, kuinka suuri pakanain keskuudessa on tämän salaisuuden kirkkaus: Kristus teissä, kirkkauden toivo. 28. Ja häntä me julistamme, neuvoen jokaista ihmistä ja opettaen jokaista ihmistä kaikella viisaudella, asettaaksemme esiin jokaisen ihmisen täydellisenä Kristuksessa. 29. Sitä varten minä vaivaa näenkin, taistellen hänen vaikutuksensa mukaan, joka minussa voimallisesti vaikuttaa.

Sitten 1 Kor. 13-lukuun. Käytännön rakkautta----.

4 Rakkaus on pitkämielinen, rakkaus on lempeä; rakkaus ei kadehdi, ei kerskaa, ei pöyhkeile,
5 ei käyttäydy sopimattomasti, ei etsi omaansa, **ei katkeroidu**, ei muistele kärsimäänsä pahaa,
6 ei iloitse **vääryydestä, vaan iloitsee yhdessä totuuden kanssa;**
7 kaikki se **peittää**, kaikki se uskoo, kaikki se toivoo, kaikki se kärsii.

KJV:

4 Charity suffereth long, and is kind; charity envieth not; charity vaunteth not itself, is not puffed up,
[vaunteth...: or, is not rash]

5 Doth not behave itself unseemly, seeketh not her own, is not easily provoked, thinketh no evil;

6 Rejoiceth not in iniquity, but rejoiceth in the truth; [in the truth: or, with the truth]

7 Beareth all things, believeth all things, hopeth all things, endureth all things.

Hiukan eri tuntuinen merkitys tummennetuissa kohdissa. Katkeroituminen on KJV:ssa "ei provosoidu helposti". Ei ajattele kärsimäänsä pahaa, "ei ajattele pahaa", tulee mieleen koston ajattelemisen, tai sitten vaan pahojen ajatusten elättelemisen toisesta ihmisestä. Ei iloitse vääryydessä, vaan totuudessa. Kaikki se peittää, on KJV:ssa "kantaa, sietää, kestää, hiukan sama merkitys kuin "endureth", joka tuntuu tarkoittavan pitkäaikaista sietämistä, jaksamista.

Onpa tässä opettelemista----. Mutta lopulta nämä ovat Jumalan ominaisuuksia meitä kohtaan. Ja meidän tulisi osoittaa samanlaista rakkautta toisiamme kohtaan. Rakkaus on Hengen hedelmä. Lohdullista, ettei sitäkään tarvitse puristaa itsestämme väkisin. Tuskin onnistuukaan. Ja tämä on nostettu kaiken muun edelle, armolahjojenkin, siti niitä väheksymättä. (ystävältä)

Kuuntelin juuri Michael Howardin tilaisuuden Kouvolan Vapaaseurakunnassa v. 2007. Hänhan tulee Suomeen taas keväällä. Nyt häneltä on ollut profetia tai ainakin kirjoitus Suomen EU-asioista. Kristityt ovat rukoilleet tämän pohjalta Vapaakirkoissa ainakin täällä Lohjalla. Se on nyt kuulemma EU, joka estää Suomen hengellisyyttä ja Jumalan toimintaa täällä. Ja Saksa on lopunajan petovalta.

Howard kertoi raamattukoulustaan, jossa oppilaat ylistävät tuntikausia.

Hän julisti erikoisesti, kuten tiesinkin. Ristiä ei mainittu, ei sovitusta, ei syntiä, eikä anteeksiantoa.

Kahdessa kohtaa tunnin puheen aikana odotin jotain edellä olevaa, eli mainintaa ristikästä tai kuolemasta puolestamme.

Hän kuvasi, kuinka Jumala näki vaivaa, etsi ja pelasti meidät. Hän jatkoi: "Jumala kamppaili edestämme, on meidät herättänyt ja asettanut taivaallisiin." Hän on temmannut ja korottanut. Kamppailu viittasikin siihen, miten Jumala näki meistä vaivaa. Jeesuksen risti jäi mainitsematta.

Toinen kohta tuli myöhemmin. Siinä olin jo aivan varma, että risti mainitaan. Toisin kävi. Howard sanoi: Jumala antoi ainokaisen Poikansa. On vuodattanut yllemme, nostanut taivaallisiin.

Sitten hän puhui liittorakkaudesta. Se tarkoittaa, ettei ole väliä, mitä sanon. Jumala sanoo: "Rakastan. Rakastan. Rakastan." Jumala on asettanut taivaallisiin. Hän on tehnyt näin valtavan liiton, on lukinnut itseensä. Hän on koroittanut meidät taivaallisiin.

Myöhemmin. "Minulla on Hänet. Minulla on kaikki." Puhe korosti henkikastetta ja rakkautta. Loppurukouksessa pyydettiin ja huudettiin ääneen Jumalaa antamaan rakkauttaan. Koko esityksen ajan yleisö taputti ja huudahteli väliin aamenta ja muuta. Paljon oli naurua. Paljon oli sellaista ilvehtivää ja ilmehtivää kerrontaa.

Isoveli tuhlajapoikavertauksessa sai maininnan: "kirkollinen, uskonnollinen pirulainen". Sopisi foorumillekin.

Tein siis muistiinpanoja. Kyse on aivan toisesta evankeliumista, minkä kanssa minä olen tekemisissä. Jumala tietää, missä määrin totuus on kätkössä tuolla jossain. Sanouduin kuitenkin irti väärästä opetuksesta, mitä nyt kuuntelin. Sanouduin irti myös loppurukouksesta. Itseni tähden tämän teen. Joudun muuten hämmennyksiin. Jumala onneksi näkee sydämiin ja tuntee omansa. Silti minä koen tässä esoteerisen "kristillisyyden", eli ainakin synkretismin muodossa. Ja koen oikeaksi irtisanoutumisen. Jumala tietää, että teen näin vilpittömässä tarkoituksessa.

Siun.

Ceta

Olipa aikamoista.

Kyse on aivan toisesta evankeliumista, minkä kanssa minä olen tekemisissä. Jumala tietää, missä määrin totuus on kätkössä tuolla jossain. Sanouduin kuitenkin irti väärästä opetuksesta, mitä nyt kuuntelin.

Sinulla varmaan vaikutti voimakkaammin, kun kuuntelit, mie vaan luin. Ja kyllä ihan samaa näen ja koen. Toinen evankeliumi on kyseessä. Mie en näistä siun muistiinpanoista löytänyt totuutta ollenkaan.

Tästä voisi tehdä analyysin. Mutta nyt en taida jaksaa. Luin tekstisi uudelleen, ja alkoi tutulla tavalla hämmentää, ja lähes huumata. Myrkyllistä sumua. On sanouduttava irti tästä. Tässä ollaan taas "Isän rakkaus"-opetuksessa. Se on nyt tullut jäädäkseen.

Sentään yksi huomio nyt: *Loppurukouksessa pyydettiin ja huudettiin ääneen Jumalaa antamaan rakkauttaan.*

Tämä tuli heti mieleeni:

Room.5:

1 Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin **meillä on rauha** Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta,

2 jonka kautta myös **olemme uskossa saaneet** pääsyn tähän armoon, jossa me nyt **olemme**, ja meidän kerskauksemme **on Jumalan kirkkauden toivo**.

3 Eikä ainoastaan se, vaan meidän kerskauksenamme **ovat** myös ahdistukset, sillä me tiedämme, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä,

4 mutta kärsivällisyys koettelemuksen kestämistä, ja koettelemuksen kestäminen toivoa;

5 mutta **toivo** ei saata häpeään; sillä **Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu**.

6 Sillä meidän vielä ollessamme heikot **kuoli Kristus oikeaan aikaan jumalattomien edestä**.

Kaikissa kohdissa on preesens. Kaikki ON valmiina, koska Kristus kuoli edestämme. Ei tarvitse enää huutaa ja pyytää rakkautta. Se on jo vuodatettu sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on jo annettu. Meillä on rauha!

Efesolaiskirjeessä sanotaan, että meidät on **asetettu** Kristuksen kanssa taivaallisiin. Ei korotettu, vain Kristus on korotettu. Ja tämä asettaminen on tapahtunut--- Jeesuksen Kristuksen kautta, ---siinä rakastetussa, jossa meillä on lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan. Ef.1:5-7

Jokin pieni, mitätön asia avaa kuin oven Jumalan puhaltaa sisään jotain omasta olemuksestaan.